

Bjørn Poulsen (SF):

Ved andenbehandlingen her i salen tilslutte de SF sig, at årstallet 1965 blev ændret til 1974, og vi gjorde det ud fra det synspunkt, at der virkelig var mange af de nye huse, især parcelhuse, hvor dels isoleringen og dels varmeanlæggene ikke var af særlig god kvalitet. Derfor vil vi tilslutte os det ændringsforslag, som fremskridtspartiet og DKP er fremkommet med; jeg synes, det er en meget normal reaktion, for det grundlag, hvorpå årstallet 1974 er kommet ind i lovforslaget, er jo nu trukket ud af forslaget. Hvorfor så opretholde netop det årstal? Vi stemmer altså for ændringsforslag nr. 1.

Hvad angår de af boligministeren stillede ændringsforslag, har vi jo hørt her fra talerstolen nogle virkelig velmente ord om ændringsforslag nr. 3, og SF kan fuldt ud tilslutte sig de ord, som hr. Grünbaum fremkom med fra talerstolen angående netop det ændringsforslag. Der er overhovedet ingen mening i det, og det er absolut en meget, meget mærkelig metode at anvende, når det drejer sig om at gennemføre en bare en lille bitte smule fremadrettet politik, som forslaget egentlig er udtryk for, idet det er første gang, man har lavet isoleringstilskud over en flerårig periode. Hvorfor så ødelægge sådan noget på den måde, som man har gjort det med ændringsforslaget?

SF vil stemme imod det ændringsforslag.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg skal først anbefale at stemme for det ændringsforslag, kommunisterne og fremskridtspartiet har fremsat, gående ud på at bibeholde årstallet 1965. Som dokumentation for sagligheden af dette ændringsforslag skal jeg anføre, at det i udvalget er oplyst, at man regner med, at ca. 300.000 lejligheder opført indtil 1965 har fået isoleringstilskud, men der er 1.600.000 lejligheder i årgangene op til 1965, og det betyder, at der mangler 1.300.000 lejligheder i årgangene op til 1965, hvad angår forbedret isolering. Så er det forrygende tosset at sætte årstallet op til 1974.

Dernæst skal jeg vende mig til de ændringsforslag, som ministeren har fremsat. De er en konsekvens af den forligsaftale, der er indgået med de borgerlige partier. Ifølge den forligsaftale, som den 31. august 1977 er indgået mellem socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre, ændres tilskuddene til ejerboliger til en fradragsordning, hvor ejeren ved opførelse af den

skattepligtige indkomst kan opnå fradrag for dokumenterede udgifter til isolering m. v. Dette »m. v.« står jo for forbedringer; lovforslaget er endnu ikke udformet, og man kan i og for sig vente det værste med hensyn til, hvad »m. v.« står for.

Vi kunne i og for sig godt leve med og synes, det kunne være meget rigtigt i denne situation, at man tog parcelhusene ud af tilskudsordningen, fordi det jo har vist sig, at det er ejerboliger, som i langt den største udstrækning hidtil har fået disse isoleringstilskud. Indtil man fik rettet op på det, så der var balance, kunne vi faktisk godt ud fra den betragtning gå med til, at ejerboligerne blev taget ud.

Men så kommer vi til det, som også hr. Grünbaum på en meget rigtig måde var inde på. Nu er man jo i færd med at gennemføre noget, der er ganske forkasteligt. Her optræder man ved enhver lejlighed med smukke udtryk om, at nu skal vi have ryddet op i fradragsjunglen, og vi skal have forenklet vores skatte-lovgivning, og det svirrer i salen med smukke ord om de forskellige reformer, der skal gennemføres på det skattepolitiske område, men hvad sker så, når man endelig kommer til sagen? Så sker der det, at man broderer videre på fradragsjunglen. Nu vil man altså lukke op for, at ejerboliger skal have en særlig fradragsmulighed. Dermed er der lukket op på en sådan facon, at man kan frygte det værste.

Jeg husker en gammel verselinje. Jeg kan ikke citere den ordret, men det var noget i retning af, at hvis du vil frem i verden, så buk, buk atter og buk. Det, man får indtryk af her, er socialdemokratisk ydmyghed i en så kolossal grad, at man smider alle principper over bord og i virkeligheden går ind på de borgerlige partiers tankegang om at bygge videre på de helt elementære fejlagtige fradragsmuligheder, som vi har i vores skattelovgivning. Jeg finder ikke, der har været nogen som helst grund til denne ydmyghed fra socialdemokratiets side.

Jeg synes, det er en ydmyghed, som i virkeligheden nu nærmer sig det punkt, hvor lejerne må sige: hvad bliver vi nu nødt til at foretage os? Man har snakket om ligestilling mellem ejere og lejere. Hvad er det nu, der sker her? Nu sker der en yderligere udbygning af uligheden mellem ejere og lejere, og jeg kan godt forstå, at der er lejere rundt omkring i boligforeninger og andet, som selv efterhånden er kommet til den opfattelse, at nu går den ikke længere. Nu bliver lejerne også nødt til